

Solo
Berättelsen om ett liv i Vacuum.

Ytan framför honom breder ut sig likt en öde stäpp någonstans i Afrika. Gränsen mellan stäpp och öken. Precis där. Man både ser och känner att naturen ger upp. Att det där stora, väldiga reser sig och uppslukar allt i sin väg.

Så öde.

Så ensamt.

Ändå ska den här utsikten vara hans de närmaste fem åren.

Bolaget han tecknade kontraktet med, hade med dåligt dold lättnad skakat hans hand och önskat honom lycka till.

Den svettiga, ovårdade tjänstemannen som rakade åt sig de undertecknade dokumenten, vara allt annat än den rätte att hantera sånt här. Han kunde nog ha bekvämat sig med att fråga varför. Bara låtsas bry sig om att lyssna på förklaringen.

Inte heller.

Han bryr sig inte.

Bara han får det här överstökat så fort som möjligt, så att han kan ta sig till den svala baren och få sin gin och verj. Det är allt som betyder något för den där vidriga lilla masken just då.

Björn sätter sig ner på den slitna stolen och ser ut över det tråkiga landskapet utanför.

Det här är hans uppgift.

Att sitta här och hålla utkik. Med jämna mellanrum hålla ett öga på de flimrande skärmarna, skriva några rapporter som skickas tillbaka till Kontrollen som bekräftelse på att allt är lugnt i den här delen av rymden.

En gång i månaden kommer det efterlängtade skeppet med förnödenheter. Kanske med post.....Inget som han förväntar sig...Han har inga anhöriga kvar i livet som han behöver hålla kontakt med.

Lika bra det...

Människan sviker en bara. Hela tiden.

Dessa kalla.....robotar....som lever sitt liv i en illusion av att de lever. Det är helt övertygade om att det är det liv de har är det bästa som finns att tillgå. De har kontroll, de har de jobb de vill. De har allt som behövs för att skapa det som de alla önskar....

Lycka.

Har man bara de 4 tv-väggarna, den senaste modellen av skepp och det centralaste huset, så är allt lugnt. De har kontroll-de lever.

Robotar. Dom lever....Ironi när den är som värst.....

Så fort något inträffar som är utanför ramen, tappar dom kontroll, och därmed hela sin existens.

Den där mamman han såg härom dagen, på den där gå-gatan i Lunastaden.

Kunde inte undvika att känna medlidande för människan i allmänhet.

Grabben var ju kissnödig. Han var tvungen!

Ambulanspersonalen fick lyfta in henne hysteriskt skrikande.

Bara för att hennes son hade kissat på sig. Hon klarade det inte.

Någonting brast.

Skräcken i hennes ansikte, paniken, Så rädd att förlora ansiktet inför alla där på gatan. Så rädd.....

Min.....vår son.....?

Nej.....Han finns inte!

Inte för mig. Jag har av sagt mig den rätten att kalla honom min son.

Han finns inte.....

Som människa finns han, men dom är bara robotar! Såna har inga känslor, och man kan inte känna något för sådana som saknar känslor. Det fungerar inte. Han har försökt, alltför många gånger. Dessa maskiner de förser sådana här ställen med.

Saker man placerar över sitt heligaste. Hjälmar man sätter på sig, filmer som anpassar sig efter ens egna drömmar. Varje gång får man den bästa avsugning ens fantasi kan frambringa.....

Fantasi....Kontroll.....

Om det bara hade funnits någon slumpgenerator i den så att man inte kunde förutse vad som skulle hända nästa gång.

Vad spelar det för roll.

Fortfarande en robot....Utan känslor.....Utan liv.....

SÅ här slipper man i alla fall bli sårad. Det gör för ont att bli sårad om och om igen. Till slut orkar man inte mer. En man kan inte ta hur mycket som helst....

Det började ju så bra....

Vi träffades den där junikvällen då framtiden såg ut som om allt var möjligt. Du, min älskade, var livet själv. Du sprudlade av livsglädje och möjligheter. Vi gjorde saker tillsammans och vi tillsammans med andra gjorde resor vi aldrig vågat utan att ha varandra.

Jag älskade dig aldrig.

Inte till en början i alla fall...

Vi hade det underbart tillsammans. Att vi hade en mycket stark gemensam nämnare, vår gemensamma farbror, hjälpte till, men var aldrig det som fick oss att hålla ihop. Det var möjligheterna vi såg som fick oss att gå vidare.

Jag såg livet, känslor, värme, glädje, spontanitet, harmoni.....

Nu efteråt vet jag att du inte såg livet på samma sätt som jag.

Saker var viktiga för dig. Att jaga efter att ha det som alla andra har, så att du mår bra.

Där någonstans har vi det som fick oss att börja glida isär.

Jag ville att vi skulle vara tillsammans och prata, vara, leva och därigenom hitta vår väg till att leva.

Du såg aldrig de möjligheter jag såg med det.

Jag var helt övertygad om att jag kunde lära dig det. Om du inte ville, så var det inget hinder heller.

Om du så skulle dö på kuppen, skulle jag lära dig hur man lever.

Det var mitt kall- att alltid ta hand om alla andra- så att de skulle se livet på mitt sätt, eftersom det var det enda rätta.

Så fel jag gjorde dig, min älskade....

Man kan inte förändra en annan människa. Det går inte, utan att samtidigt ge sig på den personens integritet. Och då har man omedelbart trampat mitt in i något man omöjligt kan ta sig ur utan att någon blir sårad eller skadad på något sätt.

Jag ville ju inte sära dig.....

Sakta började jag hitta något som kändes och för mig var kärlek....

Man sårar inte den man älskar.....

Jag levde i en paradox.....Utan att jag viste om det!

Nu vet jag att harmoni och kärlek kommer utifrån den närvaro man har här och nu.

Ingenting som finns i det förgångna, ingenting som finns i framtiden kan tillverka grogrunden för det man vill.

Det är nuet som gäller.

Nuet.....

Här sitter jag, i min själv- valda bunker i fem år framåt.

Nuet kommer att göra sig närvarande mer än en gång under den här tiden....

Bra. Då slipper jag bli sårad fler gånger på ett tag...

Här är jag skyddad från robotarna. Dom har inga känslor. Ingen humor, inget liv.

Allt detta slipper jag. Kommer inte ens att sakna dom.

Hah.....

Dom kan behålla sina Lägenheter i City. Sina fester, sina skämt till liv som dom skapat på konstgjord väg.

Jag behöver dom inte. Jag klarar mig själv!

Signalen skriker genom den kompakta tystnaden under ett par sekunder. Slutar lika tvärt som den startade.

Luftslussen glider långsamt upp på sina välsmorda gångjärn.

En person kliver in genom den öppna dörren.

Björn ser med sömniga ögon bort mot den suddiga gestalten. Han ser inte riktigt, men anar sig till att någon är i rummet.

"Så....Du är Björn Verkestad."

Den totalt känslolokalla rösten i det frusna ansiktet talar sitt tydliga språk. Ingen kontakt här.....

Han ser mot rösten, försöker få sina tankar att samla sig en aning, men misslyckas kapitalt.

"Jag har lastat över maten och det andra i förrådet...."

Med möda lyckats han morna sig så pass mycket att han till slut ser vem som står framför honom.....

En mycket vacker kvinna.....

Detta faktum slår honom som ett knytnävs-slag mitt i skrevet. Utan förvarning hade han en ljuv varelse framför sig. Hennes former skymms dåligt av den tajta uniformen. Utan tvekan.

Chocken släpper inte sitt grepp. Med ens känner han att han vill ha sällskap. Med en grymtning åt den oönskade rörelsen sätter han sig upp och försöker få till något som liknar ett leende.

"Jag har schemalagt stopp här i en timme. Ska vi dricka kaffe, eller föredrar du något starkare?"

Hennes röst skär itu den kompakta tystnaden och skingrar ovisheten för honom. Hon är verklig.

"Ehh...Jag tar kaffe...tack! Trevligt med..."

"Sluta! Jag....Sluta!"

Hon ser på honom. Blicken.....

Med ens ryser han. Inte av välbehag, utan ren, oförfalskad skräck....
Jag har ju inte gjort henne något! Den där blicken! Jag...jag har
kanske gjort det..? Jag vet inte vad....Ja....jag har gjort det.

Med ens dör kommunikationen. Både verbalt och mentalt.
Han kan känna det. I samma ögonblick som det sker märker han det.
Så....så fruktansvärt...fruktansvärt....

Ensamheten. Själen är så ensam.....

Jag har inte gjort någonting.....

De sätter sig ner vid bordet med varsin kopp. Gör tafatta försök att
börja en konversation, men misslyckats varje gång.
Utan att han vet varför, reser han sig, går bort och sätter sig på
sängen.

"Det är lika bra att du åker nu. Jag sänder min kontrollista med
djuprymdkommunikationen. Då slipper du vänta tills jag gått igenom
allt....det är väl det du vill? Komma härifrån så fort som möjligt?"

Hon svarar inte.

Ser med uttryckslöst ansikte mot honom. Förbi honom. Han finns inte.

"Ja. Det kanske är dags för mig att komma iväg. Jag har en liten nätt
resa framför mig.... Ska till OP 55...Två månader bort."

Hon reser sig, går bort mot dörren och är försvunnen.
Hon gav inte ens något tecken till avsked. Bara försvann.

Björn ser bort mot den stängda dörren.
Dess slitna, grå, dammiga yta avspeglar lysrörens sken. En luftsluss.
Så livsgivande. Så tråkig.

Människan. En robot.

Fast i sina klara uppfattningar om hur allt är. Hur allt kommer att
bli...hur livet är.
Vad vet en robot om att leva?
Allt en robot kan, har någon sagt åt den att komma ihåg. Givetvis gör
den det. En robot glömmar inte! Kan alla fakta till punkt och pricka.
Gör aldrig fel. Kan det helt enkelt inte!

Min fru...före detta....min älskade!
Varför förstod du inte att saker inte kan ge dig något som ligger i
själen! Min förtvivlan....jag ville ju bara få dig att förstå...att
äodelar inte kan ge dig det som kallas lycka.
Jag gav nog upp....när jag upptäckte faktumet...att man aldrig kan
ändra på en människa.
Lära ut något är en sak. Men....det kräver att man är två om den saken.
En som är villig att lära ut, och en som är villig att lära. Är
nyfiken, helt enkelt.

Nyfikenhet...

Den blev du nog av med från det att du var liten. Jag förstod ju att

det inte var du dom var den som betydde mest för din mor. Din tvillingbror var den som betydde något. Alltid bara din bror.

Fick du någonsin visa att du minsann var en individ, du med? Fick du någonsin respons på den kärlek du gav som liten? Små barn strålar av kärlek. Oförfalskad, ohämmad. Fick du någonsin tillbaka oförfalskad kärlek från din förälder? Kan någon som inte fått kärlek fortsätta ge i all evighet? Jag tror inte det. Någonstans slutar man ge. För att inte dränera sig själv. Stänger igen kanalerna. Slutar känna. Slutar leva.

Jag fick alltid känna kärlek från mina föräldrar. Alltid. Ohämmad. Jag var äldst av tre, men de gjorde aldrig någon skillnad mellan oss. Kärleken räckte till för oss alla.

Därför förstod jag aldrig varför du agerade som du gjorde mot din mamma. Varför du alltid talade till henne med en elak röst, även om ditt kroppsspråk sa att du älskade henne över alla bredder..... Jag förstod inte...Jag blev arg....

Vi gled allt längre från varandra. Sakta men säkert.... Vi känner det båda. Ingen gör något åt det. Det bara händer.

Striden är slut innan den börjat. Eftersom den aldrig blivit uttalad, finns den inte.....trots att den härjar som bäst. Sakta förtär den oss och det vi hade gemensamt tills ingenting fanns kvar. Ingenting. Vacuum. Ingenting!

Jag är ingenting nu. Ett stort ingenting. Tom på innehåll- utan mening, orsak och nytta.

Den smutsiga fläck som varit centrum för hans uppmärksamhet den senaste timmen förefaller plötsligt ännu obehagligare än den egentligen är. Det slår honom plötsligt att den inte alls har gjort något för att få denna uppmärksamhet. Ingenting alls. Bara funnits där. Han ler plötsligt åt denna idiotiska tanke, ser flyktigt ut i de kompakta mörkret utanför. Ett fraktskepp glider sakta bort ut ur hans synfält. Det lyser givetvis som en sol på skärmen framför honom. Detta faktum ser sig mest vara totalt meningslöst, men han rapporterar skeppet ändå för att på så sätt försöka göra rätt för sin lön. Givetvis utan att slösa på saliv. De raska fingrarna sveper över tangenterna likt spökliga skepnader i ett taktfast klickande.

Utan att förvänta sig ett svar, får hans ansikte ett elakt leende när den korta bekräftelsen plötsligt blinkar tillbaka mot honom.

"STÖR MIG INTE, DUMMA DATORFAN! JAG TÄNKER!" Detta plötsliga utbrott var precis som hela hans existens här uppe- utan mening.....

Det där kändes bra.....När var det sist jag sa något? Åh....Så länge....!

Med en grov rörelse sveper han handen genom det smutsiga, äckligt feta håret.

De har försett sådana här ställen med förträffliga maskiner. Man behöver nästan inte göra något själv. Bara placera sin ömkliga lekamen i det där utrymmet, sen sker allt automatiskt.....

Som om man inte skulle behöva motionen!

Maskiner.

Varför har människan anpassat sig och blivit lik dessa konstverk av mekanik och fysik? Var tog deras liv vägen?

Pontus.

Vår son.

Som jag saknar honom.....har aldrig saknat honom så här förut! Min älskade son.....

Ilskan han känt under några flyktiga sekunder förbytts i ett moln av bitterhet och sorg. Han har inte ens en bild med sig på honom.....lämnade allt....inte viktigt!

Nu är det viktigaste i världen. Att se en bild på sin son.

Än mer förtvivlat sliter han fram sin slitna väska, det enda baggage han haft med sig hit. Två ögonblick senare ligger de få plaggen som fanns i väskan sönderslitna framför honom.

Så meningslöst. Så dumt.

Bädden ger mjukt vika för hans tyngd när han sätter sig ner och ser med tomma ögon framför sig.

"Håller jag på att bli tokig?"

Frasen ekar i det trånga utrymmet och får samtidigt en kuslig klang. Ungefär som om den blir anklagande.....

Overkligt som det är, hör han sig själv svara på denna absurda fråga. Som om han inte finns inom sig själv, utan hör någon okänd säga det rakt ut i luften....

"Japp, min gode Björn. Det håller du!"

Varför slutade vi prata? Du, min älskade vän. Du , som jag kunde gjort vad som helst för då när vi träffats, då när allt i livet var möjligt.

Högkonjunktur, alla hade jobb som dom trivdes med. Allt verkade så enkelt. Allt!

Till och med vårt förhållande verkade enkelt. Förhållanden är aldrig enkla.

Det vet jag nu.

Jag var slö. Föll för den enkla vägen. Tryggt förvisad att det ordnar sig nog. Det gör det alltid. Jag vet ju inte något annat. Skilsmässa finns inte i mitt vokabulär. Har aldrig fått slå rot. Finns inte!

Mamma och pappa har alltid levt tillsammans.

Himmel- jag vägrade ju se den svarta sidan av livet! Jag vägrade se det som så ofta talas om i press och tvåloperor.

Vilka skyggglappar!

Stora som schackbräden och lika svart-vita. Jag målade livet efter denna chimär. Svart eller vitt. Och jag såg bara vitt! Vägrade se resten.

Obekvämt.

Kontroll.

Jag hade alltid full kontroll.

Ett utmärkt sätt att ordna till sin verklighet så att den ser ut som man själv vill. Så enkelt. Så simpelt.

Du, min älskade passade nog aldrig in i min ditmålade verklighet.

Du uppförde dig inte som jag ville. Hade inte de intressen som jag hoppats. Ingen musiksmak som du visade. Ingen livsglädje som jag vill ha från min omgivning.....

Började jag känna efter om du gav någon livsglädje tillbaka? Började jag räkna för att se om ekvationen gick ihop?

Den plötsliga signalen skär in i hans medvetande likt en glödgad kniv. Den allmänna signal som säger att något inträffat. Stort eller litet, spelar ingen roll. Han måste kolla upp vad som händer. Ingår i hans uppgifter här uppe. En av de 10 han har att göra.

Med den stela gång en person alltför länge i rymden får, kommer ha fram till konsolen och ser över de skärmar som finns där.

Till hans stora förvåning ser han att det har kommit ett brev till honom. De få vänner som visste var han var, brukar inte bry sig om att skriva till honom. Kanske beroende på att han aldrig svara de brev de skickar till honom.....

Nyfikenheten tar överhand, och han sveper med handen över panelen för att öppna meddelandet, då han ser något märkligt.

Brevet har ingen avsändare.....

I denna elektroniska tidsålder är detta en bedrift.

Allt har en avsändare, om bara en kod som säger vilken terminal det kommer ifrån, så har det en avsändare.

Alltid!

Det här har det inte.

Ett faktum.

Med svettig handflata sveper han kontrollen och öppnar brevet.....

Läser.

"

Avs:

Ang:

Du döljer något.

Jag är nyfiken. Kan vi ha något gemensamt?

Jag är öppen för att undersöka om det är så.

Hoppas att du är det också.....

"

Slut på meddelandet.....

Han lyfter handen till sitt ovårdade hår. Låter den ovårdade vanan styra och drar sin smutsiga hand genom det någorlunda rena håret och ser därmed till att det blir mer smutsigt.

Han har alltid gjort så här när han känner sig osäker och förlorar kontrollen....

Vem kan ha skickat det här? Jag antar att det är någon som jag har träffat. Någon som har lagt märke till mig, och börjat fundera. Någon....

Den där olycksaliga kvällen....

Vi skulle gå på den där middagen på ditt företag. Du, min då älskade Kim, var så kall, så samlad och lugn.

Vi åkte till middagen gemensamt, och du sa inte mycket. Det var precis så som det varit den senaste tiden när vi åkte någonstans. Givetvis med allmänna kommunikationsmedel, det skulle drickas öl och ha trevligt.....

Trevligt....

Det kom personer till mig under kvällen som vi båda känner väl och beklagade sig för mig hur illa du uppförde dig. Hur du nästan var otrogen inför alla, bjöd ut dig till din utvalde som fanns där. Alla

såg det utom jag.

Så naiv jag var!

Jag förstod inte att allt redan var över, att allt var slut och förbi. Du använde det elakaste vapnet du hade, förmodligen för att du tyckte att du använt allt annat, förutom att kommunicera vad du tänkte. Det var det som inte fungerade.

Kommunikation.

Så enkelt.

Så omöjligt det var just då....

Åtta år....

Kommunikation.

Två människor pratar, och kommunikation uppstår. Ingen monolog, utan en fulländad dialog.

Den vi aldrig hade.

Jag ville verkligen bli vän med, som jag inte visste då, var din utvalde. Jag behandlade honom som en vän, och gjorde allt som jag ansåg en vän skulle ställa upp med.

Så naiv....

När de vänner vi hade kom till mig, insåg jag aldrig vad de menade. Så där gör du inte. Inte mot mig! Ändå gjorde du precis det som de berättade. Jag lyssnade inte vad på vad de sa till mig. Vägrade inse att det de sa till mig var fakta. Det som hände. Inte en tolkning av situationen.

Jag vägrade förstå att något så mörkt och svart kunde finnas. Som så mycket annat i världen som jag vägrade se. Till exempel det faktum att finns det positiva saker i livet, så MÅSTE det finnas negativa.

Måste.

Jag såg aldrig det. Vägrade kategoriskt se det. Skyggglapparna satt där, och vid väl valda tillfällen stängde de helt enkelt av verkligheten för mig.

Det tråkiga i allt det är att jag själv styrde dem.

Omedvetet.

Utan kontroll.

Jag som var fullständig kontroll personifierad.

Trodde jag.

Vi åkte hem, och jag frågade vad du höll på med. Du svarade. Och allt blev plötsligt så klart. Så klart att en verklighet krossade all mina illusioner jag levt i så länge.

Det gör ont att se hela sin tillvaro sprängas i atomer på ett ögonblick.

Så ont.....

Jag känner fortfarande smärtan när jag tänker på det.....

Nu förstår jag varför kommunikation måste fungera från början i ett förhållande. Det finns inga genvägar när det gäller kommunikation. Det måste bara fungera. Själva grunden för att bygga vidare på.

Efter den kvällen slöts kommunikationen totalt. Vi började misshandla varandra med ord...blickar....handlande.....allt vi kunde komma på.

Så onödigt.

Det där som alla "overkliga" personer pratat om att man hittar ett slagträ och använder det så effektivt man kan komma på, fick plötsligt en mening för mig.

Så ont.....

Resten var bara en transportsträcka till att fullkomligt avsluta det vi

byggt upp under så många år.
Hur man nu ska kunna göra det på ett samlat och bra sätt när kommunikationen inte fungerar...
Det gick inte på ett bra och samlat sätt. Det motsatta passar nog bättre in på beskrivningen av vad som hände.
Genom att dra in alla runt omkring kändes det plötsligt som om vi båda fick utlopp för det som så länge funnits inom oss.
Alla skulle känna såsom jag gjorde då. Det var ju synd om mig.

Varför förstår ingen att det är jag som är offret?

Ok. Jag leker martyr. På så sätt förstår dom nog.

Men...

Varför mår jag inte bättre för det?

Varför.....

Enkelt.

Hämnden är inte ljuv.....

Bara bitter.

Man känner sig bara tom efter att man sett till att möjlighet till kommunikation var eliminerad.
Allt man brytt sig om hitintills är borta. De saker man brydde sig om förut betyder just det.. "FÖRUT".
Intressen måste uppdateras, annars dör dom.

Jag uppdaterade inga av mina. Dom dog en onaturlig död i de djupaste hålor.

Börja om?

Var hittar man den energin? Vet inte!

Vill jag?

Tror inte det. Jag har ju överlevt tills nu...
Eller...har jag?

Fysisk, ja.....Psykiskt....nej!

Mannen i den slitna T-tröjan reser sig plötsligt och skriker rätt ut.

"JAG ÖVERLEVDE DET INTE!"

De döda maskinerna brydde sig inte, och det var nog lika bra. Att uppmärksamma en komplett, illaluktande idiot, till råga på allt utan att gör anspråk på att vara människa.....Det är ju bara för mycket!

Det kladdiga bordet berörs inte. Det ser mest ut att rodna med sin film av matrester och smuts....

Varför är jag då här? Mitt ute i ingenting? För att jag älskar ingenting? Tror inte det! Är det för att jag lever? Inte ett dugg!

"VILL JAG HA EN FÖRÄNDRING?"

Orden ekar egendomligt tomt i det kala rummet.....
Med ens blir han varse att han sagt något....något viktigt.....!

Han reser sig plötsligt upp från väggen han lutat sig mot den senaste timmen....
Går mot köksenheten, sliter upp en dörr och dyker frenetiskt in i dunklet där under.

Hittar till slut det han sökt efter. Med möda reser han sig upp....Vätskebrist är nog allvarliga saker.... och går mot det sjaskiga bordet.

Han ser på bordet som om han aldrig sett det förut....

Efter ett ögonblick slänger han det som fanns i skåpet på bordet.. En "Super"

Super kallas ett material som de flesta inte kan uttala, än mindre förstå vad det är, men det fungerar otroligt bra till att torka av saker med. Det bokstavligt suger åt sig det som inte ska vara på den yta man vill rengöra. Inte som reklamen påstår, utan den här fungera verkligen.

Plötsligt slår det honom.....Varför finns den här på en sådant här ställe mitt ute i rymden? (Kan det ha varit en kvinna här före mig?)

Utan att tänka vidare, slår han bort tanken med ett skratt.

Vänta! Hur länge sen var det jag skrattade!

Himmel! Jag kommer inte ihåg det! Känns underbart! Jag vill skratta mer!

Mekaniskt sveper han av den släta ytan med trasan. Han blir själv imponerad över resultatet när han är färdig. Efter ett ögonblicks funderande kommer han fram till den enkla slutsatsen att det var första gången bordet torkades av på sju månader.
Med ett flin kommer han överens med sig själv att det inte ska ta lika lång tid tills nästa gång.

På vägen till köksutrymmet sitter det en spegel.
Ingen speciell. Bara en simpel, vanlig helkroppsspegel.

Omedvetet fastnar hans blick på figuren i spegeln. Och han kan inte få bort den från avbilden. Han stirrar som om han sett något för första gången. I en spegel....

"Åh.....Det var det jä..."

Det ena stinkande klädesplagget efter det andra åker i förbränningsinkastet, tills han står där naken. Utan att se sig i spegeln, går han in i tvagningsutrymmet och startar det tuffaste programmet. Det som var ämnat för gruvarbetare på Sromrak 3-efter ett sextimmarsspass i gruvan...

Ren som efter en Finsk bastu står han framför spegeln igen.
Sådär! Mycket bättre! Nu ska bara den där yviga busken som fastnat i ansiktet på honom bort.....Vilket inte kommer att bli enkelt....

En enda blick på den rent löjligen manicken som används till rakning, och han skrattade hejdlöst. den skulle inte överleva tre sekunder i det här skägget.
Till slut kom han fram till att en liten laserkniv skulle vara det effektivaste att börja med. Med små, små snitt fick skägget ge vika för

övermakten. Snart kunde man ana en haka, därefter en mun i stället för ett hål längst ner, och till slut var det borta. Nu var det dags för den där löjliga makapären att påbörja sitt jobb. Björn får en inlevelse, och kollar först vilka inställningsmöjligheter den har. JA! Den har Långtid!

Långtid är Björns beteckning på något mycket mer avancerat än vad hans namn beskriver..... Den inställningen är avsedd för att ta bort skäggväxten fullständigt. Den bränner helt sonika sönder skäggroten i samma ögonblick som den kapar det. Följden blir att skäggstrået dör och stöts ut av kroppen. Ingen mer skäggväxt! Givetvis kan den inte döda alla på en gång, men under ett års tid med den inställningen, så.....

Precis i det ögonblick han lägger ner maskinen i sin hållare, kommer han ihåg hur ont det gör första gången man rakar av sig skägget. Smärtan sköljer över honom i vågor, och han inser plötsligt att han inte var beredd på den. Instinktivt kastar han sig mot balsamet som finns bredvid, trycker fram en alldeles för stor klick och kastar den sen rakt i ansiktet. Överflödet flyger i luften runt honom, men det bryr han sig inte om..... Bara han får stopp på smärtan!

Då hör han det.....

Hur tydligt som helst.

Till början är det ett dämpat fniss, men övergår efter en sekund till ett skratt....

Han rycker till, vänder sig med ett ryck och försöker upptäcka var det kommer ifrån....

Med ansiktet fullt av rakbalsam, slutade det inte bättre än att det balsam han har runt ögonen blinkas in, något som inte är helt lyckat.....

Plötsligt bränner ögonen som eld, och han försöker förtvivlat få tag i något att torka sig med. Ett raskt kliv senare ligger han sprattlande på golvet och svär en icke upprepningsbar ramsa.

"Vem är det? Vad i helvete är det som pågår???"

Vilt tittande ser han sig omkring, men det finns ingen där. Då byter han instinktivt strategi, tystnar och väntar på nästa ljud. Givetvis hör han inget på en mycket, mycket lång kvart.

Den blanka brickan dyker upp inifrån de okända delarna av panelen. På något oförklarligt sätt fylls den med mat närhelst han önskar, smakmässigt något som närmast kan liknas med en gryta mask, men mätt blir man. Inte ens den rykande koppen med kaffe kan skingra hans dystra tankar.....

Vad var det som hände igår....??????

Skrattet var ju hur tydligt som helst! Det bara dök upp ur tomma intet....först som ett dämpat fnitter, för att sen öka till ett totalt gapskratt....

Var det ett mans- eller kvinnoskratt...? Vet inte! Jag blev ju så förbaskat överraskad av att höra något, hjärnbanorna måste ha frusit i den sekunden eller något liknande.....

Eller håller jag på att bli knasig.....

Den välvårdade, ensamman mannen vid bordet tittar än djupare ner i den tomma koppen han har i sin hand.
Med ens brister mannen i gråt.....Sveper ut med handen, tappar koppen som med ett kras träffar det blanka, nyskrubbade golvet och går i tusen bitar.
Långsamt sjunker hans huvud mer mot bordsskivan och han snyftar hjärtskärande.

Med ens inser han att det finns saker han inte kollat i den här händelsen! Först och främst måste han kolla dataöverföringar och annat som loggas dag ut och dag in på det här stället.
Bara insikten att det finns en möjlig förklaring på detta mysterium får honom att kasta sig mot terminalen och med ett djuriskt skri knappa fram visningen av loggfiler de timmar som var aktuella.
Sida efter sida söker han efter något, men upptäcker inget. Han håller precis på ge upp, när han ser det.....

```
"Data sent: 100 014 344 bits until 14.00"  
"Data sent: 100 112 431 bits until 15.00"  
"Data sent: 300 532 244 bits until 16.00"  
"Data sent: 300 501 231 bits until 17.00"
```

Enorma mängder data har plötsligt skickas från stationen.....mellan 15 och 16.00 igår....
Hans tränade fingrar sveper över knapparna, och snart ser han trafiken i detalj.
Programmen som har utförts, varje automatfunktion, varje bit som förts ut i den digitala rymden finns registrerad här.....

Där!

Programmet som slukat dessa stora mängder data.
HConP.hpc.....

Aldrig hörts talas om! Vad i hela friden kan det göra för att tugga i sig så mycket processorkraft under så kort tid.....?

Hjälpbiblioteket i databasen! Där borde det finnas någonting om det!

Utan att tänka är han där, bläddrande från rätt sida och.....
Finns inte!

"VADÅ FINNS INTE!!! PROGRAMMET HAR JU KÖRTS PÅ DEN HÄR DATORN!!!! DÅ SKA DET FINNAS DOKUMENTERAT!!!!"

Tangentbordet får ta hans första ilska, sen en bunt utskrifter vid sidan om. Den förut så perfekta ordningen i rummet var ett minne blott.

Björn går bort till sin perfekt bäddade säng, kastar sig på den och ligger blickstillä utan att så mycket som röra ett finger.
Det här är för mycket! För mycket.....!

Jag känner mig som en råtta i bur! Dom kollar mig!!!!

Motvilligt låter han rutingöromålen uppta tankeverksamheten ett tag.

Han hade inte fått en blund i ögonen de senaste viloperioderna. Det är svårt att prata om dagar och nätter på en plats där dygnet styrs av datorstyrda klockor. Det är ständigt kolsvart där ute i vacuumet.

Skärmen vid sidan av honom lyser upp. Med byråkratstorr stämma säger högtalaren: "Brev inkommet. Vill du läsa det nu?"

Det är nog bara något standardutskick från huvudkontoret, tänker Björn samtidigt som han snuddar vid kontrollen som visar brevet, och.....

Ingen avsändare....

Inga logguppgifter över huvud taget....

Ett enda ord.

"Förlåt"

.....Vad ska jag förlåta. Till vem? Vad är det här!!!!

Då kommer han på sig att le.

Kommer inte ihåg när jag sist log...tänker han. Vad är det som är så roligt?

Med enkla kommandon plockar han fram logguppgifterna för brevet. Mycket riktigt. Det är totalt omöjligt att spåra tillbaka. Varför är han inte förvånad!

Då kommer han på det!.....Det finns ju saker jag inte tittat på i databasen. Någonstans borde det finnas en förklaring till dessa datamängder och kanske även breven.

Den sociala siten hade han inte brytt sig om över huvud taget. Det hade liksom inte funnits något behov för det.

Chattar, Csex-chattar, videolänkar till sim-utrustningen, allt finns. Förutom förklaring till det som han söker. Hur i hela friden lyckas någon skicka honom brev utan elektroniska stämplor?

Men, det finns en annan sak som fäster hans intresse.

Hologram-chat.

Han visste att det finns en utrustning för det, men aldrig provat det. Dom som gjort det säger att antingen älskar eller hatar man det. Eftersom det berör alla sinnen, kan man lätt bli förvirrad och skräm. Så till den grad, att man blir tokig....

Kan det vara någon som använder den där grejen för att spionera på mig? Jag har aldrig sett någon, men det kanske går att stänga av..?

Jag måste prova det där. Kanske upptäcker jag någonting nytt!

Han reser sig och går fram till panelen där utrustningen ligger dold. En insänkt knapp ger svagt med sig när han trycker på den. Panelen glider bort och han ser något som liknar ett headset. Det är självjusterande, det ser han, men resten har han inte aning om hur det fungerar. *Lika bra att prova*, tänker han och sätter det på huvudet. Justeringen till hans huvud utförs blixtnabbt, men sen händer det inget mer. Han vrider långsamt huvudet och ser bort mot matplatsen, den ser ut som vanligt. Utkikspanelen ser ut precis som vanligt, inget nytt där.

Var tusan är det här då! Det verkar som den är trasig! Jag hittar ju inga kontroller på den och självjusteringen funkade ju!

Får göra som vanligt, RTFM!(ReadTheFuckingManual!)

Han reser sig och går bort till datorn. Hittar efter en del sökande manualen till hologram-utrustningen och ser direkt att nog tusan funkar den. Det är ju givetvis så att han inte är uppkopplad någonstans!

Så fort han öppnar siten med chattar, hör han en signal någonstans ifrån. Han hör att den inte kommer från datorn, utan verkar höra hemma inuti hans eget huvud. Nåväl. Den kanske tystnar snart? Han börjar söka efter någonstans att koppla upp sig mot, men upptäcker till sin fasa hur många det finns att välja på!
Det fullkomligt kryllar av dom!

Väljer slumpartat ut en och trycker för anslutning.

"Du är redan uppkopplad till en chatt. Ska den kopplas ner innan du går i rummet SAKER MAN PRATAR OM TILLSAMMANS?"

Vadå redan uppkopplad!!!!!!!!!!!!

Jag har ju inte.....

Den där signalen! Den indikerade att han kopplats upp till en chatt automatiskt! Allt har sin förklaring!

Men, varför har jag inte sett någon än, då?

Björn reser sig långsamt upp och ser sig om. *Det har inte hänt någonting i rummet....*tänker han, men ser sen en skugga i hörnet av hans säng som inte var där förut....

AHA!!! Där är du! Jag ser dig nog! Kom fram, du som kopplade upp dig automatiskt så vi får presentera oss!

Skuggan släpper plötsligt sitt grepp om "personen" och han ser att det är en flicka. Ungefär hans egen ålder, alldagligt utseende och tajta kläder.

Hej! Jag heter Björn. Vad heter du?

Utan att tänka sig för, sträcker han fram handen mot hologrammet och får nästan en chock när han KÄNNER hennes hand mot sin. Det här är för mycket! Hur i hela friden gjorde dom det? Hon finns ju inte här!!

.....Martina. Hej! Du....får ursäkta, men när jag såg att du kom in, skyndade jag mig att koppla upp mig till dig. Eh....det kanske låter knasigt, men jag tror att vi har en del att prata om.....

Nu när isen var spräckt, insåg han att han pratade med en totalt okänd människa. För första gången på över ett år! Och han känner hur underbart det är att höra någon annans röst än hans egen! Men.....vad menar hon med att hon tror att de har en massa att prata om?

Nu förstår jag! Det är du som har spionerat på mig! Eller hur?

Flickan ser ner på sina händer, säger sen mycket tyst: Ja...det är jag som har besökt dig ett par gånger. Du får förlåta mig, men jag kunde inte låta bli! Och innan du missförstår mig: Det här är mitt jobb, förstår du. Jag finns inte. Det du ser framför dig är ett oerhört avancerat dataprogram. Jag är skapad för att hålla uppsikt över alla gränsvakter i stjärnsystemet.

Björn tappar bokstavligt hakan och fattningen samtidigt. Han hade hela tiden varit övertygad att han pratat med en levande människa. Inte ett simulationsprogram! Dom har verkligen lyckats med det här. Det har dom! Samtidigt känner han en klump i magen släppa. Han inser sakta att här har han sällskap som inte agerar som en människa, utan efter inprogrammerade formler djupt inne i en dators minne. Här har han en dam som han inte kommer att bli besviken på. Hon kommer att agera på ett förutbestämt sätt! Suveränt bra! Då slipper han oroa sig för det!

Plötsligt får livet en mening.

Något så trivialt som att ha någon att prata med får plötsligt en

funktion.

Hur ska han göra för att få prata mer med det där programmet? Tanken slår honom och han skrattar lågt. Det här blir ju mer och mer absurt! En middagsbjudning. Så enkelt, så knasigt, så otroligt kul!

Han kunde inte få sina åtaganden klara fort nog. Han skulle ju bjuda på middag för första gången på....han kunde inte minnas hur länge. Konstigt.

Någonting var annorlunda med känslorna. Med ens kunde han inte sluta förundras över hur duktiga dessa programmerare hade varit med den här simulationen. Nu hade ju han satt sig i den här otroliga situationen att han skulle "bjuda" ett hologram på middag. Hur skulle man göra något sådant? Ett hologram äter inte, behöver inte, helt enkelt. Bara komma på något så dumt räcker nog för att bli inspärrad någonstans där de pratar snällt med en och försöker hitta ett botemedel på något som inte går att bota. Sinnessjukdom.

Nu ska han göra det som inte går. Han ska bjuda ett hologram på middag. Ikväll. Och.....Han vet precis hur han ska göra.

Först se till att allt är rent och snyggt. Inte så svårt. Han hade ju skrubbat stället de senaste två veckorna, alltså var första steget fixat. Sen var det bara resten kvar. Hur var det nu....?

Javisst, ja....Blommor! Hur får man blommor till ett ställe som inte kan få några skickade till....?

Man får göra dom själv.

Tur nog vet jag hur, men hur ska jag hitta materialet här? Allt är ju så perfekt ämnat till sitt ändamål. Om det finns en förpackning någonstans, slängs det i återvinnaren för att låta dess atomer bli någonting närhelst han behöver det.

Björn kommer på sig själv, flinande åt tanken att tillverka blommor till ett hologram. Men samtidigt ser han inte Martina som en simpel bild av ett duktigt program, utan en personlighet som skapats inuti programmet.

"Hon" har någonting mer än en skapad bild av personlighet. Det han känner för hennes bild är verkligt, inte en känsla av hövlighet man känner för något skapat av människohand.

Varför känner han då som han känner just nu?

"Hon" är den bild av den människa han alltid sökt efter. Denne någon han alltid sökt, men inte hittat. Varför har dessa programmerare lyckats med det han inte lyckats med. De måste ha skapat henne från min personlighetsprofil som skapades under hans tid på jorden.

Att allt han gjorde där blev registrerat från den dag han föddes, var det ingen tvekan om. Han visste att alla register som fanns där hade hans id-kod överallt. De samkördes, och snart visste de hur han fungerade, vilka böcker han läste, vilken mat han köper och vilka diskussionsgrupper han abbonerar på. Smak, åsikter och intressen registrerade i dessa digitala register, för att till sist bli detta hologram som han skall bjuda på middag.

Självklart var det inte så svårt att tillverka en personlighet som passade honom. De visste vem han var redan, Sen var det bara att skapa utifrån mallen.

Med allt detta snurrande i huvudet, bestämde han sig för att koncentrera sig på det han ville mest av allt. Att middagen skulle bli den bästa han anordnat någonsin. Martina var värd det.

Utrustad med mycket humor skapade han middagsbordets blommor. Utan humor hade det varit mer eller mindre omöjligt att göra det, men det gick. Maten som han skulle bjuda på plockade han helt enkelt från menyn som erbjöds från matkonsollen. Den kunde till och med programmeras för att ha allt färdigt den tid han önskade.

Lite egendomligt, när man tänker på det. Varför finns funktionen där när utkiksplatsen var konstruerad för personer som angav måltidskrav när dom var hungriga? Med ens kände han att någon hade tänkt mer än han gillade, men var tvungen att acceptera.

Martina kom exakt den tid hon sagt, faktiskt på sekunden när. Björn hann nästan med allt, men hoppades att hon inte skulle se det som inte var klart.

*

Signalen från dörren skar genom rummet likt en glödgad kniv. Den sista justeringen på overallen, slaget ville inte ligga som det skulle, men han var slutligen tvungen att ge upp. Det är svårt att se ner på sitt bröst när man samtidigt ska förflytta sig framåt genom ett möblerat rum. Sparsamt möblerat, men ändå svårt att genomföra.

En förut så välklädd person lärde sig det för några ögonblick sen. Sakta upp på fötter igen, mot dörren och uttalar det svåra ordet....Ööö..ööpnaa...

Dörren rör sig inte ur fläcken.

Björn stirrar på den, som om det skulle få upp den, men kommer sig snart för att rätta till det som behövdes.

Konstigt att hon kommer genom dörren, förresten...? Normalt har hon bara dykt upp ur tomma intet.

Tryckdörren glider sakta upp och han tar ett kliv fram för att välkomna henne, för att till sin förvåning nästan kollidera med en livs levande människa.

Det var "hon"....

Hon som levererar förnödenheter till stationen. Hon backar förskräckt när hon upptäcker honom.

"Vad....? Hur visste du att jag skulle komma in? Du brukar ju inte ens bry dig om att besvara mina anrop!"

Hon ser plötsligt hjälmen han har på sig och ler stillsamt.

"Ok. Nu förstår jag! Det var inte mig du välkomnade så där framfusigt."

"Eh...Nej. Inte direkt. Jag ska precis äta middag. Letade efter en sak på holo-nätet innan maten blir klar....som den blev precis nu. Du vill du göra mig sällskap?"

Utan att tänka på rodnaden som sprider sig i ansiktet, tar han av sig holo-hjälmen, lägger tillbaka den på sin plats i skåpet och går sakta fram mot henne.

Ett leende sprider sig sakta i det förut så stela ansiktet. Han märker också att hennes ögonen ler.

Varför erbjuder han mig middag? Vill han utnyttja mig till något, eller är det bara sällskap han vill ha? Vill jag äta med honom? Fast, han ser ju riktigt gullig ut, nu när han är ren och nyrakad!

Hans inbjudande högra hand får henne att bestämma sig. Den tillsammans med doften av nylagad mat.

Hon ler mot honom, går förbi hans utsträckta hand och in i rummet.

"Du har ju fått det riktigt trevligt här inne sen du skrubbat det rent."

Hon drar mjukt pekfingret över bordhörnans släta yta. Ser upp mot honom igen, leende.

Björn går förbryllad fram, drar fram hennes stol, och hon sätter sig. Uppenbarligen imponerad av hans takt och ton. När sedan förrätten serveras, kan hon inte undvika att skratta förtjust.

De äter under tystnad. Den rostade skivan med obestämbar sörja ovanpå, avnjuts i små, små bitar. Under tiden dessa delikatesser i miniatyr

tuggas, beundrar hon de små, men vackra skapelser som pryder bordet.

"Hur lyckades du få fram dom här, Björn?"

Han rodnar ännu mer, men kväver känslan av panik och antar i stället rollen av den perfekta värd han leker nu.

"Inget svårt, jag fick beställa råmaterialet från atom-tillverkaren, sen använda fantasi och skapandeglädje!"

"Vad är det?" frågar hon.

För en förvirrad sekund försöker han tolka om hon menar att hon tycker att hans skapelser inte ser ut som blommor och att han gjort ett dåligt jobb, eller att hon verkligen inte vet vad det är.

"Ehhh....Jag har gjort mitt bästa för att försöka tillverka blommor. Om du tycker dom är fula tar jag omedelbart bort...."

"Nej! nej....! Jag menade inte så! Dom är....underbara! Har du gjort dom till mig?"

